

søge Separation eller Skilsmisse, derved, at han har brudt sine ægteskabelige Pligter paa en eller anden Maade, kunde være heldigt, at der var Adgang til at kunne sige: Saa længe, indtil den Sag er afgjort, maa Boet ikke forringes. Det kunde nemlig godt tænkes, at der var dem, som under saadanne Forhold vilde søge paa en eller anden Maade at bringe saa meget til Side som muligt for at slippe med det mindst mulige over for den, som har rejst Sagen. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Somme: Heller ikke jeg skal trætte det høje Ting med en udførlig Omtale af det foreliggende Lovforslag. Det Forslag, vi nys behandlede, tilsigter jo at konsolidere Retsstillingen for udenfor Ægteskab fødte Børn og disses Mødre. Under disse Omstændigheder er det naturligt, at der drages Omsorg for at tilvejebringe det rette Forhold mellem den Retsstilling, der gælder for udenfor Ægteskab fødte Børn og disses Mødre paa den ene, og for Ægtebørns og Hustruers Vedkommende paa den anden Side, saaledes, at der ikke skabes nogen privilegeret Stilling for de første. Det er jo, hvad der tilsigtes ved det her foreliggende Lovforslag. Dette forekommer mig i det hele taget at være godt og anbefalelsesværdigt. Muligt er det jo imidlertid, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) har Ret i, at der paa enkelte Punkter tiltrænges Ændringer; men den Karakteristik, som det ærede Medlem i det store og hele gav af Forslaget, tyder jo paa, at der forholdsvis let under Udvalgsbehandlingen vil kunne tilvejebringes Enighed om saadanne Ændringer. Jeg for mit Vedkommende tillader mig at anbefale Forslaget til villig Behandling og Fremme.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) fremhævede, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 rimeligvis vilde være ret upraktisk, thi hvis saadanne Tilfælde indtraf, vilde Manden nok sørge for at faa fat i Pengene igen. Jeg tror dog, at Erfaringen viser, at der er overmaade mange eller i alt Fald ikke helt sjældne Tilfælde, hvor en Mand, uden i og for sig at være en slet Ægtemand; dog er taabelig og let-sindig; saaledes at han anvender Pengene udenfor Hjemmet i Stedet for at give dem til Hustruen til Børnenes Underhold og Hjemmets Vedligeholdelse, og i saadanne Tilfælde tør man dog gaa ud fra, at naar

Hustruen gør det Skridt at henvende sig til Overøvrigheden for at faa en saadan Ordning, at der er sikret hende et stadigt Underholdsbidrag fra Mandens Side, vil hun ogsaa passe paa at beholde Pengene og anvende dem paa den Maade, som bestemt er. Jeg tror, det er en Bestemmelse — jeg har ikke oprindeligt haft Øje derfor —, som med Føje er indsat i det andet Ting, og jeg vil ogsaa henstille til dette høje Ting at beholde denne Bestemmelse.

Det ærede Medlem rettede saa en Hovedindvending imod Bestemmelsen i § 6 om, at naar der er „indgivet Ansøgning om Separation eller Skilsmisse, eller paa-begyndt Rets-sag til Opnaaelse af Skilsmisse, har Overøvrigheden, naar Hustruen derom fremsætter grundet Begæring, at give Manden Tilhold om ikke at forrykke Fælles-boets Stilling, indtil Spørgsmaalet om Separation eller Skilsmisse er afgjort, i hvilket Øjemed Overøvrigheden kan begære Registrering foretaget af Skifteretten“. Jeg tror, det vil være en meget nyttig Bestemmelse og en Bestemmelse, man vil kunne gaa til uden nogen Fare. Det er jo ikke en Begæring, som Hustruen kan fremsætte ganske ensidigt og vilkaarligt efter sit eget Lune; det er noget, hun kun kan gøre, naar hun kan fremføre Grunde, som Overøvrigheden antager for at være gyldige. Og ligesom vi allerede nu have den Bestemmelse, at Overøvrigheden administrativt, og uden at hun kan komme til Domstolene dermed, kan bestemme Bøsondringen mellem Ægtefæller, der vedblive at leve sammen, saaledes er dette kun et meget lille Skridt videre og et Skridt, som har sin Berettigelse derigennem, at det ikke helt sjældent viser sig, at hvor Hustruen begærer Skilsmisse eller Separation, benytter Manden den Tid, der hængaar og maa hengaa, inden Sagen er afgjort, til at forrykke Boets Tilstand saaledes, at naar Sagen endelig er afgjort, og Hustruen skal have sin Ret, kan hun ikke faa sin Ret eller i alt Fald ikke sin fulde Ret. Jeg tror, det er en Bestemmelse, som i overmaade mange Tilfælde vil kunne gøre sin Gavn, hvorved man jo særlig maa huske paa, at i de Tilfælde, hvor Hustruen fremsætter Skilsmisse- eller Separationsbegæring, og hun gennemfører Begæringen, vil det i Regelen være Manden, der har Uretten paa sin Side. Jeg tror derfor ogsaa, at dette er en Bestemmelse, som der vil være al Anledning for det høje Ting til at fastholde, og som vil kunne gøre megen Gavn i paakommende Tilfælde.